

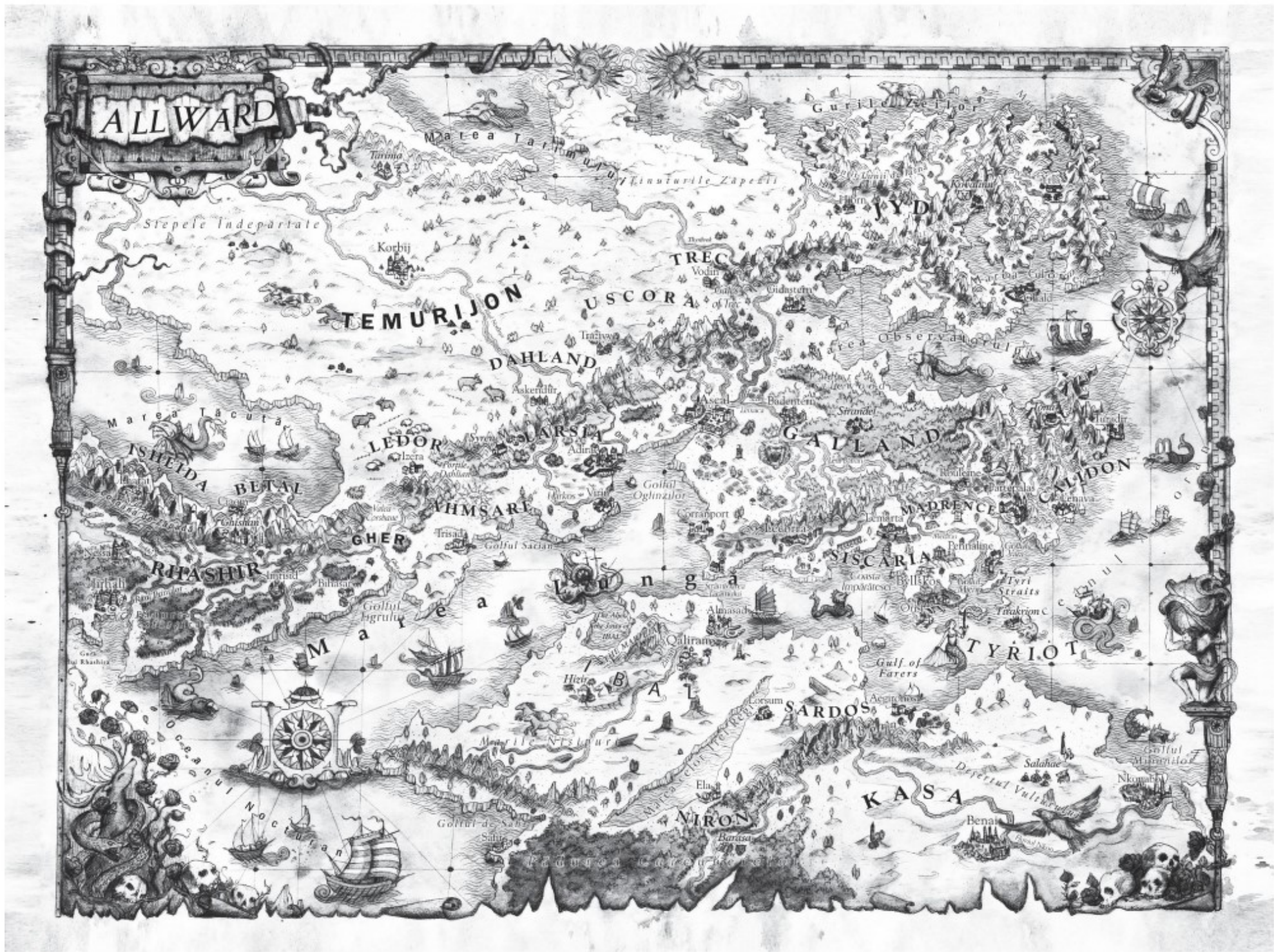
YOUNG
ADULT

VICTORIA AVEYARD

DISTRUGĂTORUL
DE LUMI

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

NEMIRA

ALLWARD

TEMURIJON

USCORA

DAHLAND

LEDOR

KARS

GALLAND

MADRENCE

SISCARIA

TYRIOT

SARDOS

KASA

NIRON

TSHEIDA

BETAL

VHMSARI

GHER

RIPASHIR

M

L

g

TYRI

Strait

Golful de S...

Barasa

Bena

Srepele Indeparate

Marea T...

Minturile Zapezi

Gurilo Zello

TREC

Vodir

Korbij

Askerfuir

Adir

Budertem

Observatogul

Marea Tacuta

Gibera

Trisad

Golful Sagan

Golful Oginzulor

Impatresc

Peritaline

Imrisad

Golful Igrutiq

Almasad

Qiliran

Gulf of Farers

Tyri Straits

Tirakric

Marea de S...

Elan

Acum Moss

Salahne

Golful Miranilo

Sabir

Golful de S...

Barasa

Bena

Nkamah

PROLOG

Cântecul necântat

Niciun muritor în viață nu văzuse vreodată un Fus.

Amintirea lor persista în locuri știute sau uitate, în oameni atinși de magie, în creaturi care se trăgeau din alte țărâmurii. Însă niciun Fus nu mai arsese de multă vreme. Ultimul se stinsese acum o mie de ani. Pasajele se închiseseră, porțile se ferecaseră. Epoca Trecerii se încheiase.

Allward era un țărm izolat.

Și așa trebuie să rămână, gândi Andry Trelland. Pentru binele nostru, al tuturor.

Scutierul se ocupa de armura stăpânului său, ignorând primele picături de ploaie, strângând centurile și cataramele peste pieptul lat al lui Sir Grandel Tyr. Degetele lui Andry, de culoarea mierii, lucrau rapid, zburând parcă peste pielea familiară a curelelor și peste oțelul aurit. Armura cavalerului strălucea, proaspăt lustruită. Apărătorile erau lucrate astfel încât să semene cu leul care rage, stema Regatului Galland.

Zorii se iveau timid, luptându-se cu norii unei ploii de primăvară, îngrămădiți la poalele dealurilor și ale munților din zare.

Era ca și cum ar fi stat într-o cameră cu tavanul jos. Andry inspiră, gustând aerul umed. Simțea că lumea se strânge în jurul lui.

Caii lor fornăiau în apropiere, legați într-un șir de treisprezece, înghesuindu-se unii în alții în căutarea căldurii. Andry ar fi vrut să li se alăture.

Apărătorii Tărâmului se opriseră în luminișul de sub deal. Unii își așteptau dușmanii, păzind drumul pelerinilor, care o lua printre copaci. Alții patrolau în templul sufocat de iederă, ale cărui coloane albe semănau cu scheletul unei făpturi demult ucise și uitate. Inscripțiile de pe ele îi păreau cunoscute, scrise de Antici cu litere pe care Andry le văzuse și în mitica Iona. Structura era străveche, de dinaintea Imperiului Vechiului Cor, construită pentru un Fus care se stinsese demult. Clopotnița era învăluită în liniște. Andry nu știa unde se dusesse Fusul care se aflase odinioară înăuntrul ei. Nu-i spusese nimeni, iar el nu-și făcuse niciodată curaj să întrebe. Îl simțea totuși ca pe o mireasmă stinsă, ca pe o unduire a unei forțe pierdute.

Sir Grandel făcu o grimasă. Cavalerul cu pielea palidă se încruntă privind la cer, la templu și la războinicii de mai jos.

— Nu-mi vine să cred că sunt treaz la ora asta Fus-tembelă, pufni el cu voce nestăpănită.

Andry ignoră lamentarea mentorului său.

— Am terminat, stăpâne, zise el făcând un pas înapoi.

Se uită la cavaler, verificând echipamentul lui Sir Grandel în căutarea vreunui defect sau a unei imperfecțiuni, a oricărui amănunt care l-ar fi putut stânjeni în bătălia ce avea să vină.

Cavalerul își umflă pieptul. Andry era de trei ani scutierul lui. Îl considera un om arogant pe Sir Grandel, dar, ce-i drept, nu cunoștea niciun spadasin de talia lui care să nu cadă în păcatul mândriei. Era de așteptat.

Totul părea în ordine, de la vârfurile cizmelor de oțel, până la articulațiile mânușilor armurii. Cavalerul veteran era o adevărată

întruchipare a forței și a curajului, un vârf al Gărzii Leilor reginei. Avea o prezență înfricoșătoare și răscolitoare.

Ca întotdeauna, Andry se imagina pe sine însuși în aceeași armură, cu leul pe piept, cu mantia verde pe umeri, purtând pe braț scutul tatălui său, care stătea acum pe peretele din salonul mamei sale. *Nefolosit de ani de zile, acoperit de praf, aproape rupt în două.*

Scutierul clătină din cap, alungându-și gândul.

— Ești gata.

— Clar mă simt pregătit, răspunse cavalerul, sprijinindu-și palmele înmănușate pe mânerul sabiei. În sfârșit, după atâtea zile în care mi-am târât oasele bătrâne prin Tărâm. Cât timp a trecut de când am plecat de acasă, Trelland?

Andry răspunse fără să stea pe gânduri.

— Două luni, domnule. Fără o zi.

Știa numărul zilelor așa cum știa câte degete are. Fiecare zi pe drum fusese o aventură prin văi, munți și locuri sălbatice, prin regate pe care nu visase să le vadă vreodată. Alături de războinici faimoși, incredibil de iscusiți, cu toții niște eroi. Călătoria lor era însă aproape de final. Se apropia bătălia. Andry nu se temea de luptă, ci de urmările ei.

Drumul ușor, rapid către casă. Curtea de antrenament, palatul, mama bolnavă și tatăl mort. Fără vreo bucurie. Mă așteaptă încă patru ani în care-o să-l urmez pe Sir Grandel din camera tronului în pivnița cu vinuri.

Sir Grandel nu băgă de seamă disconfortul scutierului său, continuând să pălăvrăgească.

— „Fusele se vor aprinde și vom ajunge pe tărâmurile pierdute.“ Astea-s baliverne. Ne luăm după o poveste pentru copii, mormăi cavalerul, testându-și mânușile. Urmărim fantome de dragul fantomelor.

Clătină din cap, privindu-și tovarășii pregătiți de luptă, cu veșmintele și culorile la fel de variate ca giuvaierile de pe coroana unui rege. Ochii lui albaștri, apoși, zăboviră asupra unora dintre ei.

Andry urmări privirea lui Sir Grandel. Se opri asupra silueteilor cu o postură dreaptă și țeapănă, cu armurile lor ciudate, cu obiceiurile lor și mai ciudate. Deși erau de multe zile pe drum împreună cu Apărătorii Tărâmului, unele figuri nu i se păreau deloc familiare. Enigmatice precum ghicitoarea unui vrăjitor, distante și de necrezut, ca un mit. *Și stau chiar în fața mea.*

— Nu sunt fantome, murmură Andry, observând cum unul dintre cavaleri urmărește perimetrul templului.

Avea părul blond împletit în coadă, pieptul larg și era monstruos de înalt. La șold avea o spadă care ar fi trebuit mânăuită de doi oameni obișnuiți. *Dom*, gândi Andry, deși numele adevărat al cavalerului era mult mai lung și mai greu de pronunțat. *Un prinț din Iona.*

— Anticii sunt făcuți din carne și oase, la fel ca noi.

Erau ușor de distins de ceilalți războinici. Anticii erau ființe aparte, șase în total, fiecare ca o statuie frumoasă, cu înfățișări diferite, dar cumva aidoma. La fel de îndepărtați de muritori precum păsările de pești. Copii ai unor alte stele. Așa spuneau legendele. Ființe de pe un alt tărâm, notau puținele istorii.

Nemuritori, știa Andry.

Fără vârstă, frumoși, eterni, distanți – și pierduți. Chiar și după atâta timp nu putea să nu se zgâiască la ei.

Ei își spuneau vedera, dar pentru restul Tărâmului, pentru muritorii care îi cunoșteau doar din istorii vechi și din povești aproape uitate, ei erau Anticii. Neamul lor se împuținase, dar, în ochii lui Andry Trelland, era unul încă puternic.

Prințul Antic își ridică privirea după ce termină de analizat templul, fixându-l pe scutier cu smaraldul înflăcărat al ochilor săi. Andry își lăsă repede privirea în pământ, știind că nemuritorul putea să le audă conversația. Obrajii i se înroșiră.

Sir Grandel nu tresări, ochii săi de cremene rămânând netulburați sub vizieră.

— Oare Anticilor le curge sânge din răni, scutierule?

— Nu știu, stăpâne, răspunse Andry.

Privirea cavalerului se mută spre ceilalți. Anticii veniseră din toate colțurile Tărâmului, apărând din enclave pe jumătate uitate. Andry îi memorase, așa cum îi reținuse și pe curteni, nu doar ca să nu-l facă de râs pe Sir Grandel în societate, ci și din curiozitate.

Cele două femei Antice erau o apariție în sine, războinice în aceeași măsură ca restul neamului lor. Prezența lor fusese un șoc pentru muritori, în special pentru cavalerii din Galland. Andry le găsea misterioase, dacă nu cumva de-a dreptul extraordinare. Rowanna și Marigon erau din Sirandel, un loc din adâncurile ținutului Castlewood, la fel ca Arberin. Andry bănuia că sunt rude apropiate, fiindcă aveau același păr roșcat, fețe palide, semănând cu cele de vulpe, cămăși purpurii de zale, iridescente precum pielea unui șarpe. Aveau culorile unei păduri toamna, schimbătoare când treceau de la soare la umbră. Nour venea din Hizir, enclava deșertică de dincolo de Marile Nisipuri din Ibal. Lui Andry i se părea a fi deopotrivă femeie și bărbat. Nu purta armuri, ci straturi bine strânse de mătase de culoarea vaniliei, pe care prinsese o mulțime de pietre prețioase. Pielea îi era aurie, ochii de bronz, evidențiați cu machiaj negru și purpuriu, în timp ce părul negru și-l purta împletit în codițe complicate.

Mai era și Surim, cel care călătorise cel mai mult dintre muritori și nemuritori deopotrivă. Cu pielea de culoarea bronzului și ochi adânciți în orbite, părea încă obosit după călătoria din Tarima și purta osteneala asta ca pe o haină grea care părea să-l împovăreze și pe calul robust care îl purtase în lungul imensei stepe Temurijon.

Dom părea să fie un stejar cu coarne de cerb. Purta haine de piele pe sub o mantie cenușiu-verzuie, pe care era brodat cerbul imens care se găsea pe blazonul enclavei sale și al monarhului de

acolo. Nu avea mănuși, nici din piele, nici din armură. Pe deget îi strălucea un inel din argint. Venea din orașul Iona, ascuns în depresiunile munților din Calidon, acolo unde se adunaseră prima dată Apărătorii. Andry și-l amintea perfect: un oraș nemuritor, de cețuri și piatră, condus de o nemuritoare îmbrăcată în straie cenușii.

Vocea lui Sir Grandel îi întrerupse șirul gândurilor.

— Și ce zici de prinții ăștia din Vechiul Cor, urmașii vechiului imperiu? ŝuieră el pe un ton tăios. Atinși de Fus, se poate, dar muritori, la fel ca noi toți.

Andry Trelland crescuse într-un palat. Învățase cu multă vreme în urmă să recunoască un glas plin de invidie.

Cortael din Vechiul Cor stătea singur, cu cizmele înfipite zdravăn în pietrișul de pe drumul pelerinilor. Privea nemișcat la umbrele pădurii, așteptând precum un lup în bârlog. Purta și el o mantie din Iona, iar pe pieptarul armurii avea modelate coarnele cerbului. Pe umeri i se revărsau plete de un roșu-închis, asemenea sângelui la apus. Nu era în slujba niciunui regat al muritorilor, dar pe chip începeau să i se vadă câteva riduri, pe frunte și la colțurile gurii. Andry se gândi că trebuie să aibă vreo treizeci și cinci de ani. Ca și Anticii, avea și el sânge-Fus, era un fiu al Traversării, iar strămoșii săi se născuseră sub stelele altui tărâm.

La fel și lama lui. O sabie-Fus. Arma lucitoare reflecta cerul de deasupra, făcând să izvorască o lumină gri, în care se vedeau inscripții pe care nimeni în viață nu le mai putea citi. Prezența ei era ca cea a unui fulger.

Cavalerul miji ochii.

— Și ăștora le curge sânge din răni?

— Nu știi nici despre ei, bombăni Andry, încercând să-și ia ochii de la lamă.

Sir Grandel își bătu scutierul pe umăr.

— E posibil să aflăm curând, zise el, pornind în josul dealului, făcându-și armura să zornăie la fiecare pas.

Eu sper că nu, gândi Andry, în timp ce stăpânul său se alătură celorlalți Apărători muritori. Sir Grandel nimeri printre verii North – alți doi cavaleri din Galland. Edgar și Raymon North erau la fel de nerăbdători să arate ce pot, ca și Sir Grandel, iar fețele lor obosite păreau imagini în oglindă ale chipului stăpânului său.

Bress Îmblânzitorul-de-Tauri se apropie și el, zâmbind larg sub coiful său cu coarne. Mercenarul obișnuia să-i împungă pe cavaleri de fiecare dată când avea ocazia, spre nemulțumirea acestora și încântarea lui Andry.

— Chiar dacă n-o să luați sabia în mână, tot ar trebui să vă rugați zeilor înainte de bătălie, se auzi o voce baritonă, catifelată ca un tunet.

Andry se întoarse și văzu un alt cavaler ieșind dintre copaci. Okran din Kasa, strălucitorul regat din sud, își plecă scurt capul în timp ce se apropia, ținându-și coiful sub un braț și lancea sub celălalt. Pe armura sa albă ca o perlă era înfățișat vulturul din Kasa, cu aripile întinse și ghearele gata să ucidă. Zâmbetul cavalerului părea o stea căzătoare, o scânteie apărută pe pielea sa neagră.

— Stăpâne, răspunse Andry, făcând o plecăciune, nu cred că zeei vor asculta rugile unui scutier.

Okran ridică o sprânceană.

— Asta îți spune Sir Grandel Tyr?

— Trebuie să-mi cer scuze pentru el. E obosit după călătoria lungă în care am traversat jumătate din Tărâm timp de câteva săptămâni aspre, zise Andry, care știa că datoria unui scutier este aceea de a avea grijă de stăpânul său, atât cu vorba, cât și cu fapta. N-a intenționat să vă insulte nici pe dumneavoastră, nici pe altcineva.

— Nu te agita, scutier Trelland. Nu sunt genul de om care să fie deranjat de bâzâitul unei muște, răspunse cavalerul din sud, fluturându-și relaxat mâna. Cel puțin, nu astăzi.

Andry încercă din răspuțeri să se lupte cu nevoia de-a dreptul nepoliticoasă de a rânji.

— L-ați numit muscă pe Sir Grandel?

— I-ai spune dac-aș fi făcut-o?

Scutierul rămase tăcut, dând astfel un răspuns.

— Ești băiat bun, chicoti cavalerul din Kasan, punându-și coiful pe cap și fixând la locul ei apărătoarea de ametist pentru nas. Astfel apăru un cavaler al Vulturului, ca un erou care pășește din vis în realitate.

— Vă este frică?

Vorbele îi scăpaseră din greșeală lui Andry. Fața lui Okran se împlânzi, în căutarea unui răspuns.

— Vă e frică de hoț și de vrăjitorul lui?

Cavalerul din Kasan rămase tăcut o vreme, căzut pesemne pe gânduri. Privi la templu, la luminiș și la Cortael, care se afla la marginea lui, santinelă pe drumul pelerinilor. Pădurea începuse să tresară sub picăturile de ploaie, iar umbrele negre păreau acum cenușii. Totul era prea liniștit, nepăsător cumva.

— Fusul e pericolul, nu cei care-l caută, zise el cu o voce blândă.

Andry descoperi că, în pofida tuturor eforturilor, nu și-i putea imagina: *hoțul sabiei, vrăjitorul răzvrătit*. Doar doi oameni împotriva tuturor Apărătorilor: doisprezece războinici, dintre care jumătate erau Antici. Avea să fie un măcel, o victorie ușoară, își spuse el, încercând să-și înghită nodul din gât.

Cavalerul din Kasan își ridică bărbia.

— Anticii le-au dat de veste regiilor muritori, iar eu am fost trimis aici, asemenea celorlalți cavaleri. Nu știu prea multe despre cei cu sânge din Vechiul Cor sau despre magia Fusului, în care cred chiar mai puțin. O sabie furată, un pasaj închis? Pare mai

degrabă un conflict între doi frați, nu ceva care să privească marile regate ale Tărâmului, pufni el, scuturând din cap. Însă eu nu trebuie să judec ce-au spus monarhii sau avertismentul lui Cortael. Eu trebuie doar să mă pregătesc pentru ceea ce ar putea veni. Riscul de a porni acum înapoi spre casă e prea mare. În cel mai rău caz, nu se va întâmpla nimic. Nu va veni nimeni, continuă el, clipind din ochii săi întunecați. În cel mai bun caz, salvăm Tărâmul înainte să-și dea seama că e în pericol.

— *Kore-garay-sida*.

Înțelegea ușor limba poporului din care se trăgea mama sa, fiindcă o învățase în copilărie. Pe buzele sale, cuvintele aveau gustul mierii.

Asta e voia zeilor.

Okran clipi, surprins. Apoi pe buze îi apăru un zâmbet fermecător.

— *Ambara-garay*, răspunse el, completând rugăciunea cu o plecăciune.

S-avem încredere în zei.

— Nu mi-ai spus că vorbești limba din Kasan, scutierule.

— Am învățat-o de la mama, stăpâne, răspunse Andry, îndreptându-se de spate.

Avea aproape un metru și nouăzeci de centimetri, dar se simțea insignifiant în umbra subțire a lui Okran. În timpul copilăriei din Ascal, Andry se obișnuise să fie remarcat pentru pielea mai întunecată și era mândru de moștenirea pe care o reprezenta.

— Mama s-a născut în Nkonabo și e fiica lui Kin Kiane.

Familia mamei sale era cunoscută chiar și în nord.

— O descendență nobilă, zise Okran, zâmbind în continuare. Ar trebui să vii la mine în Benai când se vor termina toate astea și ne vom întoarce la viețile noastre.

Benai, gândi Andry. *Un oraș placat cu aur și ametist, adăpostit pe malurile verzi ale fluviului Nkon.*

Patria pe care n-o văzuse niciodată căpătă contururi, iar cântecele mamei sale îi răsunau în minte. Nu reuși să dea curs acestui gând. Stropii reci de ploaie făceau ca realitatea să fie imposibil de ignorat. Mai avea trei sau patru ani până să devină cavaler. *O viață, gândi Andry. Și mai sunt atâtea altele pe care trebuie să le am în vedere. Poziția mea în Ascal, viitorul, onoarea. Își simți inima grea. Cavalerii nu sunt liberi să rătăcească după propria voință, ei trebuie să-i protejeze pe cei slabi, să-i ajute pe neajutorați și, mai presus de toate, să-și slujească țara și regina. N-au timp de desfătări.* Și mai trebuia să se gândească și la mama lui, fiindcă devenise extrem de fragilă.

Andry se sili să zâmbească.

— Când se vor termina toate astea, repetă el, făcând din mână, în timp de Okran începu să coboare dealul, pășind sprinten pe iarba udă.

S-avem încredere în zei.

La poalele munților măreți din Allward, înconjurat de eroi și nemuritori, Andry putea simți zeii din jur. Cine altcineva ar fi putut să trimită un scutier pe un asemenea drum, fiul unei nobile străine și al unui cavaler mărunț? Un băiat care nu moștenea castelele și prin vinele căruia nu curgea sângele vreunui rege.

Măine nu voi mai fi băiatul ăsta. Când se vor termina toate astea.

La marginea luminișului, prințul nemuritor din Iona i se alătură lui Cortael. Își concentrase asupra pădurii simțurile de Antic. Chiar și din locul în care stătea, în vârful dealului, Andry îi zări chipul împietrit.

— Îi aud, zise el, iar cuvintele sale sunară ca plesnetul unui bici. La vreo opt sute de metri. Doar doi, așa cum ne-am așteptat.

— Trebuie să ne luăm precauții în privința vrăjitorului, strigă Bress, iar toporul de pe umărul său sclipi de parcă le-ar fi zâmbit norilor cenușii.

Nemuritorii din Sirandel se întoarseră spre el, privindu-l de parc-ar fi fost un copil.

— Noi suntem precauțiile, Îmblânzitorule, rosti Arberin încetișor, vorbind cu accentul limbii sale de neînțeles.

Mercenarul își țuguie buzele.

— Cel Roșu e un păcălici oarecare, nimic mai mult, zise Cortael fără să se întoarcă. Dați de veste la templu; rămâneți în formație.

Prințul urmaș al Vechiului Cor era un lider innăscut, obișnuit să dea ordine.

— Taristan va încerca să se strecoare printre noi și să aprindă un Fus înainte să-l putem opri.

— Și va da greș, tună Dom, scoțându-și spada imensă din teacă.

Okran izbi pământul cu capătul lăncii, în semn de susținere, în timp ce verii North își zăngăniră scuturile. Sir Grandel se ridică, se îndreptă de umeri și-și încleștă fălcile. Nemuritorii veniră și ei, cu arcurile și săbiile în mâini. Apărătorii erau gata. Cerurile se deschiseră și ele, lăsând să se reverse o ploaie deasă și rece. Andry se înfioră, simțind apa cum îi coboară pe șira spinării, strecurându-se prin găurile hainelor sale.

Cortael ridică sabia-Fus în direcția drumului. Picăturile de ploaie se răspândiră pe metalul strălucitor, ascunzând modelele vechi ale armei. Apa i se scurgea pe față, dar părea de piatră în felul în care înfrunța furtuna. Andry știa că e muritor, dar Cortael părea să nu aibă vârstă în momentele acelea. O bucată a unui târâm pierdut, zărit doar pentru un moment, de parcă l-ar fi privit prin crăpătura unei uși care se închide.

— Apărători ai Tărâmului, zise Cortael cu voce puternică.

Undeva, deasupra munților, se auzi un tunet.

Zei Tărâmului se uită la noi, gândi Andry. Le simțea privirile.

Ploaia începu să cadă și mai furioasă, coborând în rafale, transformând iarba în noroi.

Cortael nu se clinti.

— Clopotul acela n-a mai sunat de o mie de ani, zise el. Nimeni n-a mai intrat în templul și n-a mai trecut prin Fus de-atunci. Fratele meu vrea să fie primul, dar nu va izbândi. Va da greș. Indiferent ce gând nenorocit l-a adus aici, totul *se sfârșește* acum.

Sabia străluci, reflectând o rază de lumină. Cortael o strânse și mai puternic.

— În sângele meu și în sabia-Fus există destulă putere ca să tăiem Fusul. E datoria noastră să-l oprim pe fratele meu, pentru a salva Tărâmul.

Cortael îi privi pe rând pe Apărători. Andry tresări când îi întâlni privirea.

— Astăzi luptăm pentru mâine.

Tonul hotărât al lui Cortael nu reuși să domolească teama crescândă din Andry Trelland, dar îl îmbărbătă. Deși datoria lui era doar să privească și să spele sângele, avea s-o facă fără ezitare. Avea să-i slujească pe Apărători și să servească Tărâmul în orice fel îi va fi cu putință. Și scutierii pot fi puternici.

— Clopotul acela n-a mai sunat de o mie de ani, zise din nou Cortael.

Arăta ca un soldat, nu ca un prinț. Ca un muritor fără trecut, care avea doar o datorie.

— Și nu va răsuna pentru încă o mie.

Se auzi din nou tunetul, mai aproape de data aceasta. Apoi se auzi clopotul.

Apărătorii tresăriră deodată.

— Nu vă dați în spate nici măcar un pas, strigă Dom, ale cărui plete aurii fluturau în bătaia vântului turbat. Asta e mâna Celui Roșu. O iluzie.

Clopotul răsună deopotrivă spart și puternic, ca o chemare și un avertisment. Andry aproape că-i putea simți furia și amarul. Ecoul lui părea că străbate secole și tărâmurii. Ceva din el îl sfătuia

să se îndepărteze cât mai mult de clopot. Însă picioarele îi rămaseră înfipite în pământ, iar pumnii i se încheștară.

N-am să clilesc.

Sir Grandel își dezveli dinții și se lovi cu mâna peste piept, făcând oțelul să zăngăne pe oțel.

— După mine! strigă el, lansând vechiul strigăt de luptă al Gărzii Leilor.

Verii North îi răspunseră imediat.

Andry simți o apăsare în piept.

De pe deal, scutierul zări două siluete care mergeau încrezător pe cărare, ascunse de rafalele de ploaie. Cel căruia i se spunea Ronin cel Roșu își justifica numele, fiind învăluit într-o mantie de culoarea sângelui proaspăt. Își trăsese gluga, dar Andry îi vedea fața. *Vrăjitorul*. Tânăr, perfect bărbierit, cu un ten albicios și păr asemenea grâului copt. Chiar și de la distanța aceea, ochii lui păreau roșii. Se înfioră puțin când îi văzu pe Apărători, analizându-i din cap până-n picioare. Buzele i se mișcară, articulând cuvinte pe care nimeni nu reuși să le audă.

Celălalt bărbat nu purta armură, ci niște haine uzate din piele și o pelerină de culoarea mълului. Era un rebel, umbra fratelui său. Scutul îi acoperea fața, fără să-i ascundă însă pletele de un roșu-închis.

Sabia sa, geamăna celei a lui Cortael, era încă în teacă, arătându-și doar mânerul vârstat cu roșu și purpuriu, un asfințit între degetele sale. O furase.

Deci asta ar trebui să fie sfârșitul Tărâmului, gândi Andry uimit.

Cortael își ținea sabia deasupra capului.

— Ești un prost, Taristan.

Clopotul răsună din nou, legănându-se în turn.

Celălalt fiu al Vechiului Cor rămase tăcut, ascultându-l. Zâmbi apoi, albul dinților săi zărindu-se pe sub coif.

— Cât timp a trecut, frate? întrebă el, dar Cortael nu schiță niciun gest.

— De când ne-am născut, răspunse până la urmă Taristan în locul lui. Presupun că ai avut o viață bună, crescând în Iona. Ai fost binecuvântat de Fus de la prima bătaie a inimii tale.

În ciuda faptului că atitudinea lui Taristan era relaxată, iar tonul său părea aproape jovial, scutierul simțea tensiunea din vorbele lui. Era ca și cum s-ar fi uitat la un câine turbat care încolțește un ogar antrenat.

— Și până la cea din urmă.

— Mi-aș dori să spun că-mi face plăcere să te întâlnesc, frate, zise Cortael.

De lângă el, Dom spuse cu un glas tunător:

— Să dai înapoi ce ai furat, hoțule!

Cu o mișcare rapidă, Taristan scoase pe jumătate lama din teacă, expunând câțiva centimetri din ea. Chiar și pe ploaia aceea, oțelul strălucea, părând încrustat cu o pânză de păianjen.

— Ești invitatul meu să încerci să o iei, dacă asta îți dorești, Domacridhan, răspunse celălalt rânjind.

Numele complet al Anticului i se rostogoli ciudat de pe limbă, de parcă efortul de a-l rosti în întregime n-ar fi meritat. Își băgă la loc sabia în teacă, înfruntându-i pe toți.

— Dacă sunteți la fel ca celelalte neamuri ale voastre, o să dați greș. Dar cine vă credeți, să-mi refuzați ceea ce mi se cuvine prin naștere? Chiar dacă sunt cel mai tânăr, rezerva, mi se pare corect să avem fiecare câte o sabie a înaintașilor noștri, din țărâmul nostru pierdut.

— Asta o să se sfârșească prost, mârâi Cortael. Predă-te și-o să-ți cruț viața.

Taristan făcu un pas, mișcându-se cu grația unui dansator, nu ca un războinic. Cortael îi răspunse imediat, ridicând sabia la gâtul fratelui său.

— Anticii te-au crescut așa, Cortael, zise el. Războinic, învățat, stăpân al oamenilor și al nemuritorilor deopotrivă.

Moștenitorul menit să reconstruiască un imperiu demult apus. Dar pentru asta e nevoie exact de ceea ce am făcut eu: Fusele trebuie să ardă din nou ca să permită Trecerea. Trebuie să reunești țărâmurile. Să le permiți popoarelor să se întoarcă la casele pe care le-au părăsit cu veacuri în urmă, zise el privind către Dom. Mă înșel, Anticule?

— Aprinderea unui Fus pune toate țărâmurile în pericol. Ai fi în stare să distrugi întreaga lume pentru propriile interese, mârâi Dom, a cărui siguranță părea însă să se clatine.

Taristan înaintă, pașii lui scoțând zgomote în noroi.

— Distrugerea unora e gloria celorlalți.

Aparența politeții se risipise la fel de repede cum cade la pământ o mantie dezlegată.

— Monstru! urlă Dom, ridicându-și brusc propria spadă.

Taristan zâmbi din nou.

Îi place, realizează Andry cu dezgust.

— Nu poți forța un Fus, mârâi Dom. Consecințele...

— Nu-ți bate capul, îl întrerupse Cortael. Soarta lui e pecetluită.

Taristan se opri.

— Soarta mea e pecetluită? șuieră el cu o voce moale și periculoasă, ca un tăiș ascuns sub o pânză de mătase.

Furia se clădea în el așa cum furtuna se aduna deasupra lor.

Pe deal, Andry simți cum i se întetesc bătăile inimii.

— Te-au luat, te-au antrenat și ți-au zis că ești special, împăratul care s-a întors, sângele Vechiului Cor și născut din Fus, șuieră Taristan. Ultimul descendent al unei vițe străvechi, menite să înfăptuiască lucruri mărețe. Vechiul Cor ar fi trebuit să fie al tău, să-l recucerești și apoi să-l conduci. Ce destin glorios pentru primul născut al unor părinți pe care nu i-am cunoscut niciodată!

Cu un strigăt își duse mâinile către coif, pe care și-l scoase, arătându-și fața.

Andry oftă, rămânând cu gura căscată. Cei doi frați stăteau față în față, dar era ca și cum s-ar fi privit în oglindă.

Gemeni.

Deși Taristan era zdrențaros, iar Cortael arăta ca un rege, Andry abia dacă-i putea deosebi. Aveau aceeași față cu trăsături fine, aceiași ochi pătrunzători, bărbie proeminentă, buze subțiri, frunte înaltă și, destul de straniu, nu prea semănau cu cei care se trăgeau din Fus. Diferiți de ceilalți muritori, asemănându-se doar unul cu celălalt.

Cortael șovăi, uimit.

— Taristan, zise el cu o voce atât de stinsă, încât aproape că se pierdu în ploaie.

Hoțul sabiei își scoase lama din teacă cu o mișcare înceată, prelungă. Părea să cânte în armonie cu clopotul, o vibrație înaltă care se unea cu cea profundă.

— Ți-au dat tot ce-ai visat vreodată. Fiecare cărare pe care ai călcat a fost aleasă pentru tine, zise Taristan, în timp ce sabia îi era bătută de ploaie. Soarta *ta* s-a decis în ziua în care ne-am născut, Cortael. Dar nu și a mea!

— Și ce-ai de gând să faci, frate?

— Am să aleg viața pe care ar fi trebuit să o am, îi răspunse Taristan, ridicându-și bărbia, în timp ce clopotul răsună din nou, și mai profund de data aceasta.

— Mi-ai dat ocazia de a mă preda, zise Taristan, țuguindu-și buzele. Mi-e teamă că nu-ți pot întoarce favoarea. Ronin?

Vrăjitorul își ridică mâinile, care erau albe ca zăpada, ținându-și palmele întinse. Războinicii Sirandel se mișcară mai repede decât credea Andry că e cu putință, iar trei săgeți își părăsiră arcurile. Țintele fuseseră bune: inima, gâtul, ochiul. La câțiva centimetri de fața lui Ronin, săgețile luară brusc foc, dispărând. Urmară altele, într-un ritm mai rapid decât și-ar fi putut imagina Andry.

Însă toate se transformară în flăcări timide, stinse de ploaia furioasă.

Cortael își ridică sabia, încercând să-l taie în două pe Ronin.

Taristan se dovedi însă mai iute, parând lovitura și făcând oțelul să muște din oțel.

— Ceea ce ai învățat tu într-un palat, șuieră el, apropiindu-și fața identică de cea a fratelui său, eu am deprins mai bine în noroi.

Palmele vrăjitorului se apropiară, după care se auzi un scrâșnet de piatră pe piatră, un alt tunet și apoi sfârâitul unui lichid, asemănător cu cel al uleiului încins într-o tigaie.

Andry simți cum teroarea se clădește în el privind la templu, care nu mai era gol ca înainte. Ușile se deschiseră cu un zvâcnet, împinse de o duzină de mâini albe, pline de cenușă și noroi. Pielea le era crăpată și jupuită, lăsând să se vadă oasele de dedesubt, sau sângera din răni proaspete. Nu le putea vedea fețele și se simți recunoscător pentru asta. Abia dacă-și putea imagina chipurile lor oribile. Din templu pulsa o lumină fierbinte, orbitor de strălucitoare, evidențiind umbrele care se scurgeau pe ușă și se răs-pândeau în poiană.

Apărătorii se întoarseră spre locul de unde se auzeau zgomotele și rămaseră cu gurile căscate.

— Tărâmul Cenușii, icni Rowanna de Sirandel.

Ochii ei aurii se măriră din cauza aceleiași groaze pe care o simțea și Andry, deși tânărul n-avea idee la ce se referă ea. Pentru o clipă, atenția acesteia se mută de la templu la caii de pe deal. Nu era foarte greu să ghicești ce are în minte.

Voia să fugă.

Mai jos, Cortael îi urlă în față lui Taristan, în timp ce săbiile lor se uniră.

— Fusul?

— E aprins, rânji celălalt geamăn, iar Trecerea s-a făcut deja.

După aceste cuvinte, se mișcă foarte repede, lovindu-l pe Cortael în față cu cotul. Se auzi un plesnet. Marele lord se roti în cădere, iar din nasul spart țâșni un torent de sânge stacojiu.

— Chiar crezi că sunt idiot?

Dom sări, urlând un vechi îndemn la luptă al Anticilor. Mișcările lui formară un arc grațios, dar vrăjitorul ridică o mână, respingându-l aproape fără să-l atingă, aruncându-l în noroi la câțiva metri depărtare.

Cadavrele putrezite, dar vii, care se revărsau prin Fus ieșeau cu zecile din templu, călcându-se în picioare. Unele erau sfărâmate deja și se târau pe membrele lor rupte, clănțănind în armurile negre și soioase. Se asemănau cumva cu muritorii, dar erau altfel totuși, parcă întorși pe dos. Mulți țineau în mână arme uzate: săbii de fier ruginit și topoare boante, pumnale crăpate, sulite rupte. Stricate, dar încă ascuțite, încă mortale. Asupra hoardei se abătu un nor de săgeți, cei doi Sirandel făcând ca primul rând de creaturi să se prăbușească precum grâul copt în fața unei seceri. Puteau fi omorâți, dar numărul lor creștea mereu. Emanau o duhoare inconfundabilă. Miroseau a fum și a carne arsă, iar din Fus ieșea un vânt care aducea nori de cenușă.

Andry nu reușea să se miște, nici să respire. Nu făcea decât să se zgâiască la armata de cadavre care se abătea asupra Apărătorilor, soldați însângerați dintr-un târâm pierdut. *Erau în viață? Muriseră?* Andry nu-și dădea seama. Îi ocoleau însă cu toții pe Taristan și pe Cortael, făcând un cerc în jurul lor. Ca și cum li s-ar fi poruncit să-i lase pe cei doi frați să se lupte.

Lancea lui Okran dansa, despicând gâturi cu mișcările ei elegante, în volte agile. Cavalerii din Galland se așezară în formație de triunghi, bine antrenați, luptând din răspuțeri cu săbiile lor pătate acum cu roșu și negru. Surim și Nour păreau doar cețuri de oțel, un dans frenetic cu săbii scurte și pumnale. În urma lor rămăneau doar cadavre distruse, croindu-și o potecă pe măsură ce avansau.

Creaturile țipau și se luptau, cu vocile lor neomenești, ascuțite și tremurânde din cauza coardelor vocale sfâșiate. Andry abia dacă le putea distinge fețele – erau mult prea albe, la fel și scalpurile. Aveau culoarea osului gol, împăienjenit de cicatrici și murdare de ceea ce părea un ulei negru. Plini de cenușă, păreau niște lemne care arseseră până deveniseră albe, pârjolate din interior.

Planul era să fie doi împotriva unei duzini, se gândi Andry, împietrit. Dar nu s-a întâmplat așa, erau doisprezece împotriva multora. A unor sute.

Caii fornăiră și începură să tragă de frânghii. Simțeau mirosul pericolului, sângele, dar mai ales sfârâitul Fusului din templu. Acesta le turna frică în oase.

Taristan și Cortael își dădeau târcoale unul altuia, iar armura lui Cortael era pe jumătate murdară de noroi. Sângele i se scurgea de pe bărbie pe pieptarul unde erau încrustate carnea de cerb. Săbiile li se întâlneau din nou, cu putere. Cortael era experimentat și puternic, dar Taristan părea o pisică sălbatică, mereu în mișcare, mereu pe vârfuri, cu sabia într-o mână și pumnalul în cealaltă, folosindu-le pe amândouă în mod egal. Lovea, se apleca, se folosea de noroi și de ploaie. Rânjea și pufnea, scuipând sânge pe fața fratelui său. Își lovi oponentul în umăr, acolo unde armura și zalele erau mai fragile. Cortael se strâmbă de durere, dar reuși să-l prindă pe fratele său de mijloc. Gemenii se prăbușiră împreună, rostogolindu-se prin mâl.

Andry îi privea fără să clipească, împietrit. *Ce pot să fac? Ce pot să fac? Îi tremurau mâinile; la fel și corpul. Scoate sabia, naiba să te ia! Luptă! E datoră ta! Dacă vrei să fii cavalier, nu trebuie să-ți fie frică. Nu poți privi de pe margine. Un cavalier adevărat s-ar năpusti în josul dealului, avântându-se în haos, cu sabia și scutul pregătite.*

În vale, noroiul devenise roșu.

Un cavalier ar muri în luptă.

Arberin urlă primul.

Un cadavru îl prînsese de coama sa roșcată, urcându-i-se în spate. Îl urmă un altul. Și altul, și altul, până când simpla greutate a corpurilor lor îl doborî pe Antic la pământ. Aveau multe lame ascuțite. Oțel alb, fier negru, ruginit și vechi. Dar destul de ascuțit.

Carnea i se deschise cu ușurință.

Rowanna și Marigon se îndreptară luptând către Antic. Ajunseră însă la un cadavru care încă sângera. Viața lui nesfârșită tocmai se încheiase.

Sir Grandel și cei doi North pierdeau la rîndul lor teren, iar triumghiul lor se strîngea de la o clipă la alta. Săbiile dansau, scuturile zăngăneau, mânușile armurilor despicau carnea. În jurul lor se formase o grămadă de leșuri, membre albe și capete tăiate. Edgar se împiedică primul, căzând de parcă ar fi fost în apă, încet, simțindu-și sfârșitul. Sir Grandel îl apucă însă de mantie, ajutându-l să se ridice.

— După mine! strigă el.

Pe terenurile de antrenament din palat, acesta îndemn însemna *ține pasul, fii puternic, perseverează*. Astăzi însemna doar *rămâi în viață*.

Îmblînzitorul-de-Tauri urlă, rotindu-și toporul, tăind beregate la fiecare pas. Armura îi era pătată cu roșu și negru, sânge și ulei. Mercenarul nu reuși însă să țină pasul. Andy dădu să strige când coiful cu coarne al lui Bress Îmblînzitorul-de-Tauri dispăru sub valul de cadavre.

Secundele păreau ore, iar fiecare moarte părea să dureze o viață.

Următoarea căzu Rowanna, pe jumătate scufundată într-o baltă, cu un topor înfipt în spate.

O lovitură de ciocan îndoii pieptarul lui Raymon North. Hârâitul umed al ultimei sale suflări se auzi pe întregul câmp de luptă. Edgar se aplecă asupra lui, abandonându-și sabia și prinzând în mâini capul vărului său. În pofida eforturilor lui

Sir Grandel, creaturile se năpustiră cu colții și cuțitele asupra cavalerul îngenuncheat.

Andry îi cunoștea pe cei doi North de când era un băiețandru. Nu se gândise niciodată că-i va vedea murind într-un mod atât de lipsit de glorie.

Sir Grandel era masiv, greu de doborât, în pofida încercărilor creaturilor. Își ridică privirea, găsind ochii lui Andry, care rămăsese pe coama dealului. Scutierul își văzu propriile mâini mișcându-se fără voia sa, făcându-i semn stăpânului lui să părăsească bătălia. *După mine. Rămâi în viață*. În alte circumstanțe, Sir Grandel l-ar fi certat că e laș.

Acum însă îl ascultă și începu să fugă.

La fel făcu și Andry, în mâinile căruia răsărise brusc o sabie. Corpul i se mișca mai repede decât mintea, iar picioarele îi alunecau pe noroi. *Sunt scutierul lui Sir Grandel din Tyr, cavalier în Garda Leilor. E datorია mea. Trebuie să-l ajut*. Toate celelalte gânduri îi dispărură, uită de toate fricile. *Trebuie să fii curajos*.

— După mine! urlă Andry.

Sir Grandel urcă o vreme, dar creaturile îl urmară, sfâșiiindu-i picioarele și trăgându-l înapoi. Își ridică mânușa, cu degetele răsfi-rate. Nu voia să apuce nimic, nu se ruga. Nu cerea ajutor, nu implora. Ochii i se măriră.

— FUGI, TRELLAND! urlă cavalerul. FUGI!

Ultima poruncă a lui Sir Grandel de Tyr îi scutură zdravăn mintea lui Andry. Îngheță, privind pierdut în haosul roșu al carnagiului de dedesubt.

Un cadavru reuși să ia sabia cavalerului. Acesta continuă să se lupte, dar cizmele i se afundară în noroi și alunecă, aplecându-se înainte spre pantă, cu degetele agățându-se de iarba udă.

Andry simți lacrimile usturându-i ochii.

— După mine! șopti el, cu voce gătuită.

Nu reuși să privească avalanșa de lovituri de sabie care se abătu asupra cavalerului. Întreaga lume se transformă în puncte, iar cele mai multe dintre ele deveniră negre ca noaptea.

Mirosul de sânge, de putregai și de cenușă învăluisă totul. *Trebuie să fug*, se gândi el, dar era imposibil să se urnească din loc.

— Mișcă! șuieră Andry pentru sine, silindu-se să facă un pas în spate.

I se păru că e privit de tatăl său, dar și de Sir Grandel. Cavaleri căzuți în luptă, cavaleri care-și făcuseră datoria și nu-și pătaseră onoarea. Acel tip de cavaler care nu-i era dat să fie vreodată. Andry își băgă sabia în teacă, iar degetele sale apucară hățurile calului.

Nour căzuse pe treptele templului, iar brațele sale subțiri și lungi se întinseseră pe marmura albă. Era o ființă frumoasă chiar și în moarte. Marigon plângea deasupra trupului Rowannei, dar continua să se lupte cu un ritm ucigaș. Urla, dându-și părul pe spate nu ca o vulpe, ci ca un lup cu blana roșie. Surim și Dom erau încă în viață, încercând să-și croiască drum spre Cortael.

Lancea lui Okran căzu frântă, dar cavalerului îi rămăseseră scutul și sabia. Armura sa albă devenise stacojie, ca și cum vulturul ar fi vânat de curând.

Andry își deznodă căpăstrul cu mâini tremurânde. Apoi se întoarse către calul lui Okran. Scutierul își încleștă fălcile, poruncind degetelor sale să se miște. Erau amorțite din cauza fricii, neîndemânatică, dar reuși să elibereze calul cavalerului. *Măcar atât pot să fac.*

Cortael și Taristan se luptau în ochiul uraganului însângerat. Frământaseră noroiul de sub picioare, care devenise aidoma celui din turniruri. Cortael arăta acum la fel ca fratele său, murdar și în zdrențe, departe de imaginea unui prinț sau a unui împărat. Gâfâiau amândoi epuizați, clătînându-se, fiecare lovitură venind ceva mai greu și cu mai puțină forță.

Ronin stătea în fața treptelor templului, învăluit de aerul plin de cenușă. Își ținea brațele depărtate, cu palmele în sus, ca într-o rugă către un zeu necunoscut lui Andry. Vrajitorul dădu din cap și zâmbi în direcția clopotniței. Iar clopotul îi răspunse, ca și cum l-ar fi înțeles.

Săbiile-Fus se întâlniră exact în momentul fulgerului și fiecare dintre ele străluci pentru un moment, albe și stacojii, înflăcărare.

Unul dintre cai necheză și se trase în spate, rupând frânghia. O luară cu toții la goană, iar Andry blestemă. Pielea începu să-i alunece printre degete. Scutierul strânse căpăstrul și se pregăti, așteptându-se să fie tras în josul dealului. Dar armăsarul alb al lui Dom necheză și rămase în mâinile lui. Un strigăt, în limba din Kasan, îi sfâșie din nou inima lui Andry. Okran se prăbuși, cu trupul străpuns de zeci de săbii. Muri privind spre cer, căutând vulturul, aripile care să-l ducă spre casă.

De partea cealaltă a luminișului, Marigon își pierdu un braț, tăiat cu un topor, și apoi capul.

Surim și Dom urlară, fiindu-le imposibil să ajungă la ea, două insule într-o mare însângerată. Valurile acesteia se închiseră întâi asupra lui Surim. Cavalerul își fluieră calul, dar poneiul de stepă se afla deja în mijlocul bătăliei, luptând aproape de el. Muri înainte să ajungă la stăpânul lui. Urmă imediat și sfârșitul lui Surim.

Andry nu mai avea voce. Și nici idee cui să se roage.

În cerc, Cortael urla furios, iar loviturile sale deveniseră din nou fioroase. Reuși să-i smulgă pumnalul lui Taristan, iar lama acestuia se înfipse adânc în mâl. Cu o altă lovitură, pătrunse prin garda lui Taristan și împlântă sabia-Fus adânc în pieptul fratelui său.

Andry îngheță cu un picior pe scara calului, neîndrăznind să sperie.

Armata de cadavre se opri și ea, cu gurile însângerate căscate. Mâinile lui Ronin căzură, iar ochii săi stacojii se rotunjiră.

Taristan căzu în genunchi, cu sabia înfiptă în corp.

Icni din cauza șocului. De deasupra lui, Cortael privea fără bucurie sau urmă de triumf, cu fața împietrită, spălată de ploaia care continua să cadă.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, frate, zise el încet. Cu toate astea, îți cer iertare.

Geamănul său se înecă, articulând cuvintele cu mare greutate.

— Nu e... nu e vina ta că te-ai născut primul. Nu e... nu e vina ta că ai fost ales, băigui Taristan, privindu-și rana.

Când se uită din nou în sus, ochii săi erau însă din nou neclintiti, hotărâți.

— Dar continui să mă subestimezi, iar asta chiar e vina ta.

Cu un rânjet, își scoase sabia din piept, expunând lama subțire și roșie.

Lui Andry nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Clopotele n-au mai bătut pentru zei de o mie de ani, zise Taristan, ridicându-se în picioare cu o sabie-Fus în fiecare mână.

În jurul lui, creaturile începură să scoată sunete bizare, ca niște insecte care râd.

— Și nici astăzi nu bat pentru zeii tăi. Ci pentru al meu. Pentru El. Cel care Așteaptă.

Cortael făcu doi pași în spate, înspăimântat. Își ridică mâna, de parcă i-ar fi putut fi pavăză în fața unui frate uitat și nemilos.

— Vrei să distrugi Tărâmul pentru o coroană!

— Un rege al cenușii rămâne rege, croncăni Taristan.

Dom își făcu loc printr-o grămadă de cadavre, croindu-și drum spre prietenul său.

N-o să reușească, își dădu seama Andry. *E prea departe. Încă prea departe.*

Taristan înfipse sabia-Fus a lui Cortael în noroiul de lângă el, alegând propria armă. Celălalt nu făcu nimic să-l oprească. N-avea ce să mai aștepte, nu putea fugi nicăieri. Fața i se schimonosi. Era un prinț devenit cerșetor.

— Frate...

Lama îl lovi puternic, pătrunzând prin armură și prin zale în inima lui Cortael. Moștenitorul Vechiului Cor căzu în genunchi, cu capul bălângându-i-se pe umeri.

Taristan se folosi de picior ca să scoată sabia din pieptul lui Cortael, lăsând corpul fratelui său să cadă la pământ.

— Iar un mort rămâne mort, suieră el, rânjind la vederea cadavrului.

Își ridică din nou arma, gata să dezmembreze corpul fratelui său.

Dar tăișul sabiei sale întâlni un altul, unul din Iona, mănuit de ultimul Apărător rămas în viață.

— Lasă-l, mârâi Dom, furios ca un tigru.

Îl împinse pe Taristan cu mare ușurință. Anticul se așeză între acesta și trupul prietenului său, pregătit pentru o altă luptă, deși era aproape distrus, înconjurat și deja învins. Sabia lui Cortael, însângerată și nefolositoare, rămăsese înfiptă în mâl, ca o piatră de mormânt care-i aștepta pe amândoi.

Taristan începu să râdă.

— Legendele spun că neamul vostru e viteaz, nobil, că e măreția în carne și oase. Ar trebui să se mai zică și că e prost.

Dom zâmbi la rândul său. Ochii săi, cei ai unui Antic venit de pe un tărâm nemuritor, erau incredibil de verzi. Se mișcă doar o clipă, privind în susul dealului, la scutierul care se ținea zdravăn în șaua unui armăsar alb.

Andry simți că-i iese inima din piept și își încleștă fălcile. Încuviință din cap o singură dată.

Anticul fluieră, ascuțit și tare. Calul porni în goană, năpustindu-se în josul dealului. Nu spre bătălie, ci în jurul ei, pe lângă creaturi, cadavre și trupurile Apărătorilor morți.

Mișcându-se cu o viteză la care putea năzui doar un nemuritor, Dom se întinse spre sabia lui Cortael, răsucindu-se în aer ca

să o scoată din noroi. O aruncă în timp ce se ridică în picioare, folosindu-se de avântul dobândit pentru a trimite sabia ca pe o suliță pe deasupra captelelor armatei din Fus. Arma zbură ca o săgeată. O mică victorie, ca înfrângerea să nu fie totală.

Taristan urlă în timp ce sabia și armăsarul se îndreptau spre același punct. Lumea lui Andry se mărgini la sclipirea de oțel care ateriză în iarbă mai în față. Simți calul sub el, o fință făcută parcă doar din mușchi și teamă. Scutierul știa să călărească, știa să lupte din șa. Se aplecă într-o parte, strângând bine cu coapsele și întinzându-și degetele maronii.

Sabia-Fus era rece la atingere.

Armata urlă, dar armăsarul nu ezită nici măcar un pas. Inima lui Andry bătea în același ritm în care copitele calului loveau pământul. Era ca și cum un cutremur i-ar fi copleșit pieptul. Mentea i se încețoșă, creând un vârtej al imaginilor tuturor Apărătorilor căzuți în luptă, sfârșiturile tuturor întipărindu-i-se pentru totdeauna în memorie. Pentru ei nu aveau să se cânte imnuri, nu aveau să se spună povești eroice.

Era prea mult. Toate gândurile sale se transformă în cioburi, care apoi se topiră într-o singură concluzie.

Am eșuat.